

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

Bfv.II.554/2009/8.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2009. év december hó 3. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A különösen nagy kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű terhelt és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben a az I. rendű és a II. rendű terheltek által védőjük útján benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva, a Pécsi Városi Bíróság 14.B.576/2003/57. számú ítéletét, valamint a Baranya Megyei Bíróság 1.Bf.271/2006/8. számú ítéletét az I. rendű és a II. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I. A Pécsi Városi Bíróság 2006. év március hó 24. napján kihirdetett 14.B.576/2003/57. számú ítéletében az I. rendű és a II. rendű terheltek bűnösségét társtettesként elkövetett, különösen nagy kárt okozó csalás büntetében (II/1. tényállási pont), társtettesként elkövetett, jelentős kárt okozó csalás büntetében (II/1. tényállási pont), társtettesként, jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntetében (I/2. tényállási pont), társtettesként elkövetett csalás büntetében (I/3. tényállási pont, Btk.), társtettesként elkövetett csődbüntettben (II/2. tényállási pont, Btk.) és társtettesként elkövetett számvitel rendjének

megsértése vétségében (I/4. tényállási pont) állapította meg és ezért az I. rendű terheltet halmazati büntetésül 3 év 8 hónapi börtönbüntetésre és 5 évi közügyektől eltiltásra, a II. rendű terheltet halmazati büntetésül 3 év 6 hónapi börtönbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A Baranya Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság, 2006. év október hó 20. napján meghozott 1.Bf.271/2006/8. számú ítéletében a városi bíróság ítéletét annyiban változtatta meg, hogy a terhelték tényállás I/2. és II/2. pontjaiban írt cselekményét egységesen társtettesként elkövetett csődbüntettnek minősítette. A terhelték tényállás I/3. pontja szerint társtettesként elkövetett cselekményét számviteli fegyelem megsértése vétsége kísérletének minősítette. A II. rendű terhelt börtönbüntetését 2 év 6 hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetését 3 évre enyhítette, egyebekben a városi bíróság ítéletét mindkét terhelt tekintetében helybenhagyta.

A felülvizsgálati indítvánnyal érintett I/2., II/1. és II/2. tényállási pontok tekintetében az első- és másodfokon eljáró bíróságok az alábbi tényállást állapították meg:

A társasági szerződéssel alapított E. Korlátolt Felelősségű Társaság ügyvezetői az alapítástól kezdődően a terhelték voltak.

A kft. operatív lízingszerződést kötött az A. Rt-vel. Az Rt. számlát bocsátott ki a kft. felé, melyet az csak részben teljesített. A tartozást a kft. nem vitatta, ebből következően fizetéseképtelensége napján beállt. Ezt követően a kft.-nek további fizetési nehézségei jelentkeztek. Az év végére a Banknál vezetett számlájáról fedezet hiányában átutalási megbízásait teljesíteni nem lehetett. Fél év elteltével a kft. hitelkerete a számlavezető pénzintézeténél teljes mértékben kimerült, az érkező bevételeket a banki költségekre és kamatokra számolták el, egyéb kifizetésekre azok nem voltak elegendőek.

Az A. Rt. felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelmet nyújtott be a kft. ellen a Baranya Megyei Bíróságon 224 642 forint meg nem fizetése miatt. Ugyancsak felszámolási eljárás iránti kérelmet nyújtott be az A. Kft. is.

A Baranya Megyei Bíróság értesítette a kft-t, hogy a felszámolási eljárást megindította és felhívta a képviselőket, 8 napon belül nyilatkozzanak a bíróságnak a kérelemben foglalt tartozás elismerése felől. A kézbesített felhívásra az I. rendű terhelt nem nyilatkozott.

A Baranya Megyei Bíróság 2002. év január hó 7. napján végzésében megállapította a kft. fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolást.

A 2002. év január hó 14. napján átvett végzés ellen fellebbezést nem nyújtottak be, az 2002. év január hó 29. napján jogerőre emelkedett.

Ilyen gazdasági háttér mellett rögzíti az ítélet a I/2., a II/1. és II/2. tényállási pontokban a következőket:

I/2.

Az E. Kft. és a M. Kft. között kötött bútorkereskedelmi tevékenység körében keletkezett szerződéses kapcsolatban az E. Kft. a M. Kft-től, annak tulajdonjoga fenntartása mellett vett át műszaki cikkeket és azokat több esetben a tulajdonjogi rendelkezést figyelmen kívül hagyva, a vételár kiegyenlítése nélkül értékesítette és azokkal nem számolt el. Ekként a terheltek 2 366 603 forint értékű konyhai berendezéssel sajátjukként rendelkeztek, a M. Kft-nek ekkora kárt okoztak.

II/1.

A terheltek az E. Kft. kedvezőtlen gazdasági helyzetén nagyobb összegű bankhitel felvételével próbáltak meg segíteni. A hitel felvételét egy bútorház megvásárlásához és kiépítéséhez igényelték. Ennek anyagi fedezetével azonban nem rendelkeztek, a bútorház szerződésbiztosítékát sem tudták önerőből megfizetni. Ezt a tényt, illetve saját kft-jük fizetéseképtelenségét, majd az ügymenetben a saját kft-jüket érintő felszámolást a bútorházat értékesítő felszámoló, illetve a részükre hitelt folyósító Takarékszövetkezet előtt is elhallgatták. A takarékszövetkezet ügyintézőjét egyéb vonatkozásban is megtévesztették, aminek következtében a takarékszövetkezet 74 millió + 15 millió, vagyis összesen 89 millió forintot utalt át a kft. részére, mely kárból a nyomozás során 54.200.000 forint kár megtérült.

II/2.

A terheltek a kft. bekövetkezett gazdasági fizetéseképtelensége után az ítéletben részletesen felsorolt tárgyi eszközállományt és árukészletet nem adták át a felszámolónak, azok esetleges értékesítéséről, a leltárból történő kivezetéséről semmiféle bizonylat nem állt a rendelkezésre a könyvelésben, azokkal sajátjukként rendelkeztek. Összességében 2 574 861 forint értékű vagyontárggyal nem számoltak el a felszámoló előtt, azt a felszámoló elől elrejtették, a felszámolási eljárás során bejelentett összesen 54 472 869 forint összegű hitelezői igény kielégítését részben meghiúsították.

A megyei bíróság másodfokú ítéletében a tényállást a következőkkel helyesbítette, illetőleg egészítette ki:

A tényállás I/2. pontjában a M. Kft. irányítói tudták, hogy a terheltek által vezetett E. Kft. a vételár kiegyenlítése előtt el fogja adni a tulajdonjog fenntartásával részükre átadott árukat. A tényállás II/1. pontjában írt cselekmény elkövetése során a terheltek a Takarékszövetkezettől felvett és a Bank Rt-nél vezetett számlájukra az ingatlanuk tehermentesítésére átutalt 15 millió forintot annak megérkezése után azonnal felvették.

A két terhelt közül az I. rendű terhelt intézte a kft. pénzügyeit, míg a II. rendű terhelt csak marketing tevékenységet végzett.

A Takarékszövetkezet sértet az E. Kft. számlájára a megkötött kölcsönszerződés alapján utalt át 74 millió forintot, melyből 60 millió forint átutalásra került vételár-részlet fejében az felszámoló számlájára (az elsőfokú ítéletben e megállapítások körében szereplő három 2001. évszám elírás, a másodfokú bíróság ezeket helyesbítette 2002-re.).

A városi bíróság elsőfokú ítélete a tényállás rögzítését és a bizonyítékok értékelését követően pusztán a bűnösség megállapítására és a terheltek cselekményeinek minősítésére szorítkozik, ezzel kapcsolatban jogi indokolást azonban nem ad. Ezért a városi bíróság ezzel kapcsolatos álláspontjára legfeljebb a tényállás, illetve a bizonyítékok mérlegelése körében rögzítettekben lehet következtetni. Ezek szerint a tényállás I/2. pontjában a sikkasztásban marasztalás alapja az, hogy a M. Kft. részéről a konyhatechnikai eszközök átadása a tulajdonjog fenntartásával történt, és ennek ellenére a terheltek ezek értékesítésével a konyhai berendezésekkel sajátjukként rendelkeztek.

A II/1. pontban a csalás megállapításának alapja az, hogy a terheltek a kft. fizetőképessége és ehhez kapcsolódóan törlesztési lehetőségeik és szándékuk tekintetében a Takarékszövetkezetet megtévesztették, a tényleges helyzet ismeretében a takarékszövetkezet a kölcsönt nem folyósította volna, ekként a kölcsön felvett 89 millió forintos összege kárként jelentkezik.

A II/2. tényállási pontban a csődbüntett megállapításának alapja az, hogy a terheltek a kft. A bekövetkezett fizetéseképtelensége után a tételesen megjelölt vagyontárgyakkal nem számoltak el, azt a felszámoló elől elrejtették, ennyiben a hitelezői igény kielégítését megghiúsították.

A megyei bíróság másodfokú ítéletében a II/1. és a II/2. pontban foglalt cselekmények ekkénti jogi értékelésével egyetértett. A I/2. pontban viszont a tényállást kiegészítette. Tényként rögzítette, hogy a M. Kft. részéről tisztában voltak azzal, hogy az E. Kft. a vételár kiegyenlítése előtt el fogja adni a tulajdonjog fenntartásával részükre átadott árukat, ezért a sikkasztáskénti

értékeléssel nem értett egyet. Mivel azonban az értékesítés e körben a fizetéseképtelenség bekövetkezése után történt, rögzítette, hogy a terheltek az értékesítéssel ezt az összeget is elvonták a hitelezők elől, ezért e tevékenységüket is a tényállás II/2. pontjával kapcsolatban megállapított csődbüntett részeként értékelte.

II. A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen az I. rendű, a II. rendű terheltek és védőjük nyújtott be felülvizsgálati indítványt.

A felülvizsgálati indítványt a védő a Be. 416. § (1) bekezdés a) pontjára alapította és arra hivatkozott, hogy a terheltek bűnösségének megállapítása a I/2. és a II/2. pont szerint a csődbüntettben, valamint a II/1. pont szerint a csalás büntettségében a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével történt.

Kifogásolta, hogy a csődbüntett vonatkozásában az E. Kft. tényleges vagyoni helyzetének feltárása nem történt meg. A csődtörvény 27. § szerinti fizetéseképtelenség megállapítása és a tényleges fizetéseképtelenség megkülönböztetése hiányában a kft. gazdasági ellehetetlenülését megelőző időszakra vonatkozó ítéleti következtetés egyetlen kifizetetlen számla alapján történt. A tényleges fizetéseképtelenség kimutatásának hiánya, illetve a tartozás fedezetéül szolgáló vagyon elrejtése, eltitkolása, konkrétumainak rögzítése hiányában a csődbüntett felrovására nem kerülhetett volna sor. A csődbüntett, de a csalás kapcsán is hivatkozott a védő arra, hogy a terheltek érdekében dr. Rácz Zsuzsanna ügyvéd járt el, aki egyben az E. Kft. felszámolására kijelölt Kft.-nek is tagja volt, amiből következően eljárása összeférhetetlen, és a terheltek tőle jogilag releváns tévedésüket megalapozóan téves felvilágosítást kaptak. A védő álláspontja szerint a terheltek szándéka nem irányult a hitelintézet megtévesztésére. Terhükre a jogtalan haszonszerzés célzata és a károkozás szándéka nem állapítható meg, mindez pedig a csalás megállapítását kizárja. Vitatta a védő a megállapított kár összegét, valamint a II. rendű terhelt társtettesi közreműködésének megállapítását, mivel e terhelt csak az I. rendű terhelttől szerzett tudomást a kft. ügyeiről és a szerződés megkötése a bűncselekmény közös megvalósításának nem tekinthető.

A Legfőbb Ügyészség BF.1806/2009. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben a törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta. Utalt arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban a ténykérdések felülvizsgálata kizárt, ekként a megalapozatlansági hibákra, a tényállási felderítetlenségre vonatkozó, iratellenességet és a bizonyítékok mikénti értékelését

kifogásoló hivatkozások eredményre nem vezethetnek, a jogerős határozatban rögzített tényállás a felülvizsgálat során irányadó.

Az irányadó tényállást alapul véve pedig a jogerős határozatok az anyagi jogi rendelkezések törvényes alkalmazásával rögzítették a terheltek bűnösségét. A csődbüntett tekintetében megállapítható, hogy a kft. fizetéseképtelenségekor a tárgyi eszközállomány és árukészlet átadása elmaradt, azok egy részére vonatkozóan bizonylat nem állt rendelkezésre, ekként a terheltek a hitelezők kielégítését részben meghiúsították.

A terheltek csalási cselekménye kapcsán megállapítható, hogy a hitel felvételekor a Takarékszövetkezetet a hitel visszafizetésének reális lehetősége tekintetében tévedésbe ejtették és ezzel okozati összefüggésben 89 millió forint kárt okoztak. A kár mértékének vitatása a tényállást támadja, ugyanakkor a védő által hivatkozott tévedés alapjául felhozott tényeket a tényállás nem tartalmazza. Egyetért a legfőbb ügyészszégi átirat a védővel abban, hogy a II. rendű terhelte esetében a csalás tekintetében a társtettesi közreműködés nem állapítható meg, azonban a pszichikai bűnsegély igen, és mivel az e terhelttel szemben kiszabott büntetés e minősítés mellett is törvényes, felülvizsgálatra a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakból következően emiatt sem kerülhet sor.

Összességében a Legfőbb Ügyészszég a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozat hatályban tartására tett indítványt.

A Legfelsőbb Bíróság által a Be. 425. §-a alapján tartott nyilvános ülésen a terheltek védője és a Legfőbb Ügyészszég képviselője írásban kifejtett álláspontjukat fenntartották, azt szóban is megindokolták.

III. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatot a Be. 423. § (4) és (5) bekezdésében foglaltak értelmében, a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja szerint hivatalból vizsgálta felül abban a tekintetben, hogy az eljáró bíróságok a Be. 373. § (1) bekezdés I.b) vagy c) pontjában, illetve II-IV. pontjában meghatározott eljárási szabálysértést megvalósítottak-e, illetve, hogy a terheltek bűnössége megállapítására a felülvizsgálati indítványban hivatkozott I/2., II/1. és II/2. pontokban a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével került-e sor.

Vizsgálódása alapján a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy az alapul szolgáló bírósági eljárásban a korábbiakban megjelölt un. abszolút eljárási szabálysértés nem történt, miként olyan anyagi

jogi szabálysértés sem, amely a felülvizsgálat alapjául szolgálhatna.

Előljáróban a Legfelsőbb Bíróságnak le kell szögeznie, hogy a Be. 423. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó. A felülvizsgálati indítványban a jogerős határozat által megállapított tényállás nem támadható. E szabályozásból következően a Legfelsőbb Bíróság nem vehette figyelembe a védőnek a felülvizsgálati indítványában kifejtett azon érveit, amelyek a jogerős határozatokban megállapított tényállásban rögzítettektől eltérő vagy azon kívül eső tényadatokon alapultak.

A tényállás II/1. pontjában rögzített csalási cselekmény tekintetében a felülvizsgálati indítvány vitatta, hogy a terheltek a hitelfolyósításkor megtévesztették a pénzügyintézetet, vitatta, hogy a terheltek cége kellő szakmai ismeretekkel támogatott üzletvitel mellett ne tudta volna a hitelt visszafizetni, vitatta, hogy olyan rossz gazdasági helyzetben lett volna a kft., amely reménytelené tette volna a hiteltörlesztést és vitatta a fizetéseképtelenséggel kapcsolatos ítéleti megállapításokat is, e körben a megtévesztő ügyvédi felvilágosításra, mint büntethetőséget kizáró okra (tévedés) hivatkozott.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint e vagyon elleni bűncselekmény megvalósulása szempontjából a terheltek fizetéseképtelenségét megállapító bírósági végzésnek (csődeljárás) annyiban volt jelentősége, amennyiben az - tartalmilag - a terheltek cégének teljes vagyoni ellehetetlenülésére utalt. Az ítéleti tényállás azonban rögzíti, hogy a terheltek tetemes adósságaikat már korábban sem tudták rendezni. Ennek ellenére újabb, nagy volumenű beruházáshoz próbáltak hitelt szerezni. Tisztában voltak azzal, hogy a visszafizetésre a cég rendes üzletmenete - a tetemes adósságok mellett - fedezetet nem biztosít. A leendő bevételből a terhelteknek elsősorban már korábbi jelentős hiányaikat kellett fedezni. Eladósodottságukat elhallgatva magukat hitelképesnek tüntették fel a hiteligénylés során. Az erre utaló körülmények az ítéleti tényállásból pontosan kitűnnek: a terheltek nem tudták a hitelbiztosítékot kifizetni, a jelzálogteherre felajánlott ingatlant már más bankhitelük jelzáloga terhelte, melyet nem tudtak kifizetni, csak a Takarékszövetkezet újabb folyószámla-hiteléből, később pedig a bánatpénzre ugyancsak nagy összegű hitelt vettek fel. Tény mindemellett az is, hogy a későbbi felszámolást megindító A. Kft-nek nem tudták 200 000 forintos tartozásukat kifizetni és felgyülemlett más tartozásaikat sem rendezték. Emiatt indult a felszámolási eljárás.

Az ítélet tényállásai a terheltek megtévesztő - jogtalan haszonszerzési célzatú - eljárását részletesen rögzíti. A tetemes -

140 millió forint - összegű hitel igénylése során az I. rendű terhelte elhallgatta a cég végzetes likviditási gondjait, az összegből fizetendő összeg hiányát, sőt, a megindult felszámolási eljárás tényét is.

A számlavezető bank javára fennálló jelzálog kiváltására a terheltek szerződtek a Takarékszövetkezettel egy 15 millió forintos hitel folyósítására. A hitelt a terhelteknek a bank javára fennálló jelzálog megszüntetésére kellett volna felhasználni, ők azonban ezt az összeget is saját céljaikra költötték.

Mindennek ellenére a Takarékszövetkezet folyósította a kért hitelt, az ügylet következményeire csak a felszámolási eljárás során nyilvánosságra került tények alapján derült fény.

A Takarékszövetkezet átutalt hiteléből 24 millió forintot a terheltek saját céljukra használtak fel - ez önmagában mutatja üzleti céljaik komolytalanságát.

Mindezen körülmények mellett a jogerős határozatot hozó bíróságok nem tévedtek, amikor a csalás törvényi tényállásának valamennyi elemét megvalósultnak látták: a terheltek jogtalan haszonszerzési célzattal a takarékszövetkezetet tévedésbe ejtették hitelfedezetük, hiteltörlesztési lehetőségeik és szándékuk tekintetében, amiből következően az adott hitel összege a megtevesztettnél kárként jelentkezik.

Annyiban azonban helytálló a felülvizsgálati indítvány, hogy a II. rendű terhelte esetében a társtettesi közreműködés nem róható fel. Helytálló e körben a legfőbb ügyészési érvelés, amely szerint a hitelkérelmet minden esetben az I. rendű terhelte írta alá és nyújtotta be a Takarékszövetkezetnek, de a tényállásban rögzítettek szerint a II. rendű terhelte ügyvezetői tisztségében és az I. rendű terhelte házastársaként valamennyi ismertetett körülménnyel tisztában volt, így terhére a csaláshoz nyújtott szándékos pszichikai bűnsegély megállapítható. Mivel azonban a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontja szerint a bűncselekmény törvénysértő minősítése csak akkor felülvizsgálati ok, ha emiatt törvénysértő büntetés kiszabására is sor kerül, felülvizsgálatnak az elkövetői minőség helyesbítése miatt nincs helye. A II. rendű terhelttel kapcsolatban ugyanis a helye minősítés mellett sem változna a büntetési tételkeret.

A Legfelsőbb Bíróság nem értett egyet a felülvizsgálati indítványban kifejtett azzal az állásponttal sem, hogy a terheltek bűnössége megállapítására a csődbüntetésben az anyagi jogi szabályok sérelmével került sor.

A jogerős határozatot hozó bíróságok jogi álláspontja e körben maradéktalanul helytálló.

A terheltek által működtetett kft. egy ki nem fizetett, mintegy 200 000 forintos számla miatt fizetéseképtelenné vált. A csődtörvény 27. § (2) bekezdése sorolja fel a fizetéseképtelenség megállapításának jogi feltételeit. Az irányadó tényállás szerint a terheltek a nem vitatott tartozást a törvényben előírt határidőn belül nem egyenlítették ki. Büntetőjogilag e helyzet nem függ a fizetéseképtelenség bírói megállapításától vagy a felszámolás elrendelésétől, hanem beáll a törvényi feltétel megvalósulása esetén. Nem kizárt ugyan, hogy egy ilyen számla kifizetésének elszámolása valóban átmeneti likviditási problémával függ össze - ahogyan ezt a felülvizsgálati indítvány hangsúlyozza -, következménye mégis az, hogy a cég gazdálkodásában ezt követően elsődlegesen a hitelező kielégítésének szempontja kell, hogy domináljon, a hitelezők igényének kielégítését megghiúsító vagyoni lépések büntetőjogilag tilalmazottak.

Az ítéleti tényállás szerint a terheltek a fizetéseképtelenség beállta után a korábban megszerzett ingóságokkal akként rendelkeztek, hogy azok (vagy azok ellenértéke) a cég vagyonának köréből effektíve kikerültek. Nem szerepeltek a könyvelésben, nem kerültek be a később készülő felszámolói leltárba. Amikor tehát a fizetéseképtelenség beállt, e tárgyak megvoltak vagy később kerültek a céghez, ám a terheltek tevékenysége folytán nyom nélkül kikerültek a vagyongazdálkodás köréből. E tárgyak hiányzó értékével rövidült a hitelezők kielégítését szolgáló vagyon, a hitelezői igények kielégíthetősége részben megghiúsult.

Mindebből következően a tényállásban rögzítettek a csődbüntett megállapításához elégségesek, erre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság egyetértett az ügyben eljáró másodfokú bíróság jogi értékelésével és törvényesnek találta a terheltek csődbüntettben való bűnösségének megállapítását is.

A Legfelsőbb Bíróság nem tulajdonított jogi relevanciát a felülvizsgálati indítványnak a kizárt ügyvéd megtévesztő ügyvédi tanácsával összefüggő, részletesen kifejtett felülvizsgálati érvelésével sem. A szabályosan kézbesített bírósági végzés ellen jogorvoslatról az érintett saját felelősségére dönt, a végzés elleni fellebbezésről az ügyvédi tanácsot a bírósági kioktatással összevetve kell döntenie és ezért a felelősség is reá hárul. Mindemellett e kérdéssel összefüggő tényállás az ítéletben nincs.

A Legfelsőbb Bíróság a kifejtettek alapján a felülvizsgálati indítványt részben a törvényben kizártnak, részben alaptalannak találta, ezért a felülvizsgálati indítvánnyal támadott bírósági határozatokat a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezést a Be. 3. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a Be. 416. § (4) bekezdés b) pontja zárja ki. A Be. 418. § (3) bekezdése alapján minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése rögzíti, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Legfelsőbb Bíróság mellőzheti.

Budapest, 2009. év december hó 3. napján

Dr. Schäfer Annamária s.k. a tanács elnöke, Dr. Kiss Sándor s.k.
előadó bíró, Dr. Csere Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bírósági ügyintéző
Kné